

Η ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ

15) ΜΕΡΟΝ ΟΡΓΑΝΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΩΝ ΓΝΗΣΙΩΝ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ

Κυριακή 1 Ιουνίου 1953 (Π.Ο.Η.) "Ετος Ζ'. Αριθ. 156 - Τιμή Φύλλου Δραχ. 1000	ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ "Αγγελος "Αντωνόπουλος ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ : "Εξάμηνος δραχ. 15.000—"Ετησία δραχ. 30.000 "Εξαμηνιαῖο: "Εξάμ. δολ. 3.—"Ετησία δολ. 6
---	--

ΘΡΗΣΚΕΥΤΙΚΟΙ ΔΙΩΓΜΟΙ

Εἰς τὸ ὑπ' ἀριθ. 403 φύλλον τῆς «Φωνῆς τῆς Ἐκκλησίας» καὶ εἰς τὴν στήλην τῶν Ἐκκλησιαστικῶν ἐκδόσεων δημοσιεύεται καὶ ἡ κάτωθι εἰδησις : «Ἐπιτροπὴ ἐκ τῶν Σεβ. Συνοδικῶν Σάμου καὶ Ἀττικῆς ἐπεσκέφθη τὸν Ὑπουργὸν τῶν Ἐσωτερικῶν εἰς ὃν διεβίβασεν αἴτημα τῆς Ἱ. Συνόδου, ἵνα ἐφαρμοσθῇ ἡ περὶ τοῦ πρ. Φλωρίνης ἀπόφασις τοῦ Συνοδικοῦ Δικαστηρίου περὶ ἐκτοπισμοῦ δηλ. τοῦτου, ὡς καθηρημένου, εἰς τινὰ Ἱ. Μονήν. Ὁ Ὑπουργὸς ἀπλῶς ἤκουσε τὸ αἴτημα οὐδὲν προσθέσας».

Ἡ ἀπόφασις, ἥς ζητεῖ τὴν ἐφαρμογὴν ἡ Ἱ. Σύνοδος, θὰ εἶναι ἡ ὑπ' ἀριθ. 2 τῆς 14 Ἰουνίου 1935 τοῦ διὰ τοὺς Ἀρχιερεῖς Πρωτοβαθμίου Συνοδικοῦ Δικαστηρίου κατὰ τῶν Μητροπολιτῶν : 1) τέως Δημητριάδος Γερμανοῦ, 2) πρώην Φλωρίνης Χρυσοστόμου καὶ 3) τέως Ζακύνθου Χρυσοστόμου, ἥ ἡ σχετικὴ πρὸς αὐτὴν ἑτέρα ἀπόφασις ὑπ' ἀριθ. 3 τῆς 3 Ἰουλίου 1935 τοῦ αὐτοῦ Συνοδικοῦ Δικαστηρίου κατὰ τῶν 1) Χριστοφόρου Χατζῆ, 2) Γερμανοῦ Βαρικοπούλου, 3) Ματθαίου Καρπαθάκη καὶ 4) Πολυκάρπου Λιώση, οἵτινες εἶχον χειροτονηθῇ εἰς Ἐπισκόπους ὑπὸ τῶν ἀνωτέρω Μητροπολιτῶν.

Κατὰ τὰς ἀποφάσεις ταύτας, οἱ μὲν Μητροπολῖται ἐκρίθησαν καὶ ἐδικάσθησαν, ἐρήμην, «ἐπὶ ἀποσχίσει»· ἐπειδὴ ἀπεκήρυξαν τὴν Ἱεραρχίαν τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος «δημιουργήσαντες οὕτω σχίσμα», οἱ δὲ Ἐπίσκοποι ἐκρίθησαν καὶ ἐδικάσθησαν ἐρήμην ἐπίσης «ἐπὶ προσχωρήσει εἰς τὸ σχίσμα, τὸ δημιουργηθὲν ὑπὸ τῶν ἄνω Μητροπολιτῶν», δι' ὃ πάντες οὗτοι, Μητροπολῖται καὶ Ἐπίσκοποι, καθηρέθησαν, ἐρήμην.

Ἀμφότεραι αἱ ἀποφάσεις αὗται ἐνεκρίθησαν καὶ ὑπὸ τῆς Ἱερᾶς Συνόδου, ἐφ' ὅσον ὑπεβλήθησαν ὑπὸ ταύτης πρὸς ἐκτέλεσιν εἰς τὸ, ὃ

ἐποπτεῖ αὐτὴν Ὑπουργεῖον τῶν Θρησκευμάτων, ὅπερ μάλιστα καὶ δις μέχρι σήμερον ἐξέτελεσεν αὐτὰς διὰ τοῦ Ὑπουργείου Ἐσωτερικῶν, καίτοι εἶναι ἀντικειμενικά, παράνομοι καὶ ἀντισυνταγματικά, ἐξ οὗ λόγου τὸ τελευταῖον τοῦτο Ὑπουργεῖον, δις ἐπίσης μέχρι σήμερον, διέταξε τὴν διακοπὴν τῆς περαιτέρω ἐκτέλεσώς των.

Παρά ταῦτα ὅμως, ἡ Ἱερὰ Σύνοδος δι' ἀπεσταλμένων της, ἀνεβοκαταβαινόντων τὰς ὕπουργικὰς κλίμακας, ἐπιδιώκει τὴν ἐκ τρίτου ἐκτέλεσιν τῶν ἀποφάσεων τούτων, παρ' ὅλον ὅτι ἡ ἐκτέλεσις των προσκρούει εἰς τὸ Σύνταγμα καὶ τοὺς νόμους τοῦ Κράτους, δι' ὧν οὐ μόνον ἡ ἀνεξιθρησκεία ἀναγνωρίζεται, ἀλλὰ καὶ ἡ ἐλευθερία τῆς θρησκευτικῆς συνειδήσεως καὶ ἡ διὰ τῆς λατρείας ἐκδήλωσις αὐτῆς προστατεύεται.

Πράγματι ἡ Ἱ. Σύνοδος, ἐφ' ὅσον διὰ τῶν ἀνωτέρω ἀποφάσεων ὁμολογεῖ ὅτι μεταξὺ αὐτῆς, ἀκολουθοῦσης διὰ τὰ θρησκευτικά της καθήκοντα τὸ νέον ἡμερολόγιον, καὶ τῶν ἀνωτέρω Μητροπολιτῶν καὶ Ἐπισκόπων καὶ τῶν ἀκολουθούντων αὐτοὺς κοσμικῶν, ἀκολουθούντων διὰ τὰ θρησκευτικά των καθήκοντα τὸ Παλαιὸν ἡμερολόγιον, ὀφίσταται σχίσμα, ἔπαυσε νὰ ἔχη δικαιοδοσίαν ἐπὶ τῶν τελευταίων τούτων καὶ δὲν δύναται νὰ ἀξιοῖ τὴν εἰς αὐτὴν ὑποταγὴν των, ἐφ' ὅσον ἀπεκήρυξεν αὐτοὺς ὡς ἀποσχισθέντας ἀπ' αὐτῆς, καθ' ὅσον ἡ το αὐτῆς καθαίρεσις τούτων διὰ λόγους θρησκευτικῶν καὶ ἐκκλησιαστικῶν πεποιθήσεων καὶ οὐχὶ διὰ λόγους προσωπικῶν πρᾶπτωμάτων αὐτὴν ἀκριβῶς τὴν ἔννοιαν ἔχει, δηλαδὴ τῆς ἀποκηρύξεως καὶ οὐχὶ τῆς προσωπικῆς ποινῆς, οἷαν ἀκριβῶς ἔννοιαν ἔχουσι καὶ αἱ γενόμεναι ἐπ' αὐτῇ ἀλληλοκαθαίρεσις καὶ ἀλληλοα-

ΣΥΝΤΟΜΟΣ ΚΑΙ ΠΕΡΙΛΗΠΤΙΚΗ ΠΕΡΙΓΡΑΦΗ ΤΟΥ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΟΥ ΠΑΛΑΙΟΗΜΕΡΟΛΟΓΙΚΟΥ ΖΗΤΗΜΑΤΟΣ

Ἐδημιουργήθη ἐξ αἰτίας τῆς μονομεροῦς εἰσαγωγῆς ἐν τῇ Ὁρθοδόξῳ θείᾳ λατρείᾳ ὑπὸ τῆς Ἱεραρχίας τῆς Αὐτοκεφάλου Ἑλληνικῆς Ἐκκλησίας τοῦ Γρηγοριανοῦ ἡμερολογίου. Εἰδικῇ Ἐπιτροπῇ ἐκ Νομικῶν καὶ Θεολόγων Καθηγητῶν τοῦ Ἐθνικοῦ Πανεπιστημίου κατέκρινε τὴν μονομερῆ εἰσαγωγὴν, ὡς δημιουργοῦσαν Σχίσμα ἐν τῇ Καθόλου Ὁρθοδόξῳ Ἐκκλησίᾳ, ὡς κατιστρέφουσιν τὴν ἐνότητα καὶ ἁρμονίαν τῆς Ἐκκλησίας, καὶ ὡς ζημιοῦσαν σπουδαίως καὶ τὸ Ἐθνικὸν συμφέρον.

Συνεπεία τοῦ πορίσματος τούτου, εἰς ὃ κατέληξεν ἡ Ἐπιτροπὴ αἴτη, ἐξεδόθη τὸ Νομοθετικὸν Διάταγμα τοῦ Βασιλέως Γεωργίου τοῦ Β', δι' οὗ καθορίζετο ἡ εἰσαγωγὴ τοῦ νέου ἡμερολογίου διὰ τὸ Κράτος καὶ τὰς συναλλαγὰς αὐτοῦ, διὰ τὴν Ἐκκλησίαν ὅμως καὶ τὰς ἐορτὰς Αὐτῆς ἐκυροῦτο τὸ παλαιὸν Ἰουλιανὸν ἡμερολόγιον, καθ' ὃ

φορισμοὶ μεταξὺ τῶν Παπῶν καὶ τῶν Οἰκουμενικῶν Πατριαρχῶν.

Καιρὸς ὅμως εἶναι, ἡ Ἱερά Σύνοδος νὰ ἀλλάξῃ τὴν τακτικὴν τῆς καὶ νὰ προσπαθῇ νὰ αὐξήσῃ τοὺς ὁπαδοὺς τῆς διὰ τῆς διδασκαλίας καὶ οὐχὶ διὰ τῶν διωγμῶν τῶν ἀντιφρονούντων πρὸς αὐτήν, ὡς ἄλλως ἔπραττε καὶ ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός, Ὅστις τὴν διδασκαλίαν τοῦ ἐπέβαλλε διὰ τῆς πειθοῦς καὶ τοῦ κηρύγματος καὶ οὐχὶ διὰ τῆς βίας καὶ τῶν ρωμαϊκῶν λογγῶν.

Καὶ ἰσχυρίζεται μὲν ἡ Ἱερά Σύνοδος ὅτι ἀπὸ τὴν Πολιτείαν δὲν ζητεῖ, εἰμὴ τὴν ἐφαρμογὴν τῶν Νόμων. Ἀλλὰ τοὺς Νόμους δὲν παραβαίνουν οἱ ἀντιφρονούντες πρὸς αὐτήν. Παραβαίνει αὐτοὺς ἡ Ἱδία, ὡς παραβαίνει τὸ Νομοθετικὸν Διάταγμα τῆς 18ης Ἰανουαρίου 1923, ὅπερ ἐν ἄρθρῳ πρώτῳ καὶ ἀριθμῷ τρίτῳ διαλαμβάνει: «Διατηρεῖται ἐν ἰσχύϊ τὸ Ἰουλιανὸν ἡμερολόγιον, ὅσον ἀφορᾷ ἐν γένει τὴν Ἐκκλησίαν καὶ τὰς θρησκευτικὰς ἐορτὰς» καὶ τὸν Νόμον 2329 τῆς 18 Μαρτίου 1953 «περὶ κυρώσεως τῆς ἀπὸ 4ης Νοεμβρίου 1950 διεθνοῦς συμβάσεως τῆς Ρώμης περὶ προασπίσεως τῶν δικαιωμάτων τοῦ ἀνθρώπου καὶ θεμελιωδῶν ἐλευθεριῶν καὶ τοῦ ἀπὸ 20ης Μαρτίου 1952 προσθέτου εἰς αὐτὴν Πρωτοκόλλου τῶν Παρισίων», ὅστις ἐν ἄρθρῳ ἐννάτῳ καὶ ἀριθμῷ πρώτῳ διαλαμβάνει: «πᾶν πρόσωπον δικαιούται εἰς τὴν ἐλευθερίαν σκέψεως, συνειδήσεως καὶ θρησκείας: τὸ δικαίωμα τοῦτο ἐπάγεται τὴν ἐλευθερίαν ἀλλαγῆς θρησκείας ἢ πεποιθήσεων, ὡς καὶ τὴν ἐλευθερίαν ἐκδηλώσεως τῆς θρησκείας ἢ τῶν πεποιθήσεων μεμονωμένως ἢ συλλογικῶς, δημοσίᾳ ἢ κατ' ἰδίαν, διὰ τῆς λατρείας, τῆς παιδείας καὶ τῆς ἀσκήσεως τῶν θρησκευτικῶν καθηκόντων καὶ τελετουργιῶν».

Ἀριστείδης Ζαχαρίας
Δικηγόρος

καθωρίσθη καὶ ὁ ἐορτασμός τῆς Ἐθνικῆς ἀνεξαρτησίας, ὡς καὶ αἱ ἡμέραι τῆς ἀογίας. Ἡ μονομερὴς εἰσαγωγὴ τοῦ νέου ἡμερολογίου ἐν τῇ Ὁρθοδόξῳ Ἐκκλησίᾳ ἀντίκειται εἰς τοὺς θείους καὶ ἱεροὺς Κανόνας τοὺς διακελεύοντας τὸν σύγχρονον ἐορτασμὸν τῶν ἐορτῶν καὶ τὴν ὁμοιόμορφον καὶ ταυτόχρονον τήρησιν τῶν νηστειῶν, ὡς καὶ αἱ ἀποφάσεις Πανορθοδόξων Συνόδων (1543 καὶ 1593) ἐπὶ Ἱερεμίῳ τοῦ Β', χαρακτηρισασῶν τοῦτο ὡς παγκόσμιον σκάνδαλον, «ὡς καινοτομίαν τῆς Πρεσβυτέρας Ρώμης, καὶ ὡς αὐθαίρετον καταπάτησιν τῶν θείων καὶ ἱερῶν Κανόνων». Τὸ νέον Ἐκκλησιαστικὸν ἡμερολόγιον ἐξακριβώσθη ὡς ἀντορθόδοξον καὶ προσηλυτιστικὸν μέσον τοῦ Πάπα, καὶ κατεδικάσθη Συνοδικῶς ὑφ' ὅλων τῶν Ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν ἐπὶ Ἰωακείμ τοῦ Γου Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου (1902). Τὴν μονομερῆ ἐφαρμογὴν τοῦ νέου ἡμερολογίου ἐν τῇ Ὁρθοδόξῳ Ἐκκλησίᾳ κατεδίκασεν ἐσχάτως καὶ τὸ Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον διὰ πατριαρχικῆς καὶ Συνοδικῆς Ἐγκυκλίου πρὸς ἀπάσας τὰς ἐπὶ μέρους Ὁρθοδόξους Ἐκκλησίας, ἐν ἣ ἀναφέρονται ἐπὶ λέξει τὰ ἑξῆς. «Βεβαίως ἐπὶ τινῶν ζητημάτων σπουδαίων διὰ τὰς ἀνάγκας σήμερον τῶν Ἐκκλησιῶν, οἷα τὰ ζητήματα τοῦ ἡμερολογίου, τοῦ Πασχαλίου, τῶν Γαμικῶν κωλυμάτων καὶ εἰναιος ἄλλου, δύναται ἡ Προσύνεδρος γνωματεῦσαι καὶ περὶ ἀμέσου καὶ υποχρεωτικῆς ὑπὸ τῶν Ἐκκλησιῶν ἐφαρμογῆς τῶν σχετικῶν πορισμάτων Αὐτῆς, καὶ πρὸ τῆς ὑπὸ Οἰκουμενικῆς Συνόδου κυρώσεως αὐτῶν. Ἀλλὰ τοῦτο δύναται συμβῆναι μόνον ὑπὸ ὑπὸ τὸν ἀπαραίτητον ὅρον ὁμοφώνου πάντων τῶν Ἀντιπροσώπων σχετικῆς ἀποφάσεως. Ταύτης δὲ τυχόν μὴ ὑπαρχούσης οὐ μόνον ὑποχρεώσεως τις διὰ τὰς Ἐκκλησίας ἐν τῇ Προσυνόδῳ οὐ δύναται προσελθεῖν, ἀλλὰ καὶ ὑπὸ οὐδεμιᾶς Ἐκκλησίας βεβαίως ἐπιχειρηθῆσεται ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει μονομερῆς ἐφαρμογὴ» (Ὁρθοδοξία ἔτος ΣΤον Δεκέμβριος 1931 Τεύχος 72). Παρ' ὅλην ὅμως τὴν ἀλόφαισιν ταύτην τῆς Πατριαρχικῆς καὶ Συνοδικῆς Ἐγκυκλίου ἡ Αὐτοκέφαλος Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος, εἰς οὐδὲν λογισμένης θείους καὶ ἱεροὺς Κανόνας, καὶ ἀποφάσεις Πανορθοδόξων Συνόδων, καὶ πολὺὰ θέσμια τῆς Ὁρθοδόξου Ἀνατολικῆς Ἐκκλησίας εἰσέγαγεν ἄνευ συνεννοήσεως καὶ ἐγκρίσεως τῶν λοιπῶν Ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν τὸ Γρηγοριανὸν ἡμερολόγιον ἐν τῇ Ὁρθοδόξῳ θείᾳ λατρείᾳ τῇ εἰσηγήσει τοῦ τότε Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν Χρυσόστομου Παπαδοπούλου. Σημειωτέον δ' ὅτι κατὰ τὴν σύγκλησιν τῆς Ἱεραρχίας (29 Μαΐου 1923) ἀπεφασίσθη μὲν κατ' ἀρχὴν ἡ προσαρμογὴ καὶ τοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ ἡμερολογίου πρὸς τὸ πολιτικόν, καὶ ἀνετέθη εἰς τὸν Μακαριώτατον Πρόεδρον ἡ ἐφαρμογὴ τῆς ἀποφάσεως ὑπὸ τὸν ὅρον ὅμως, ὅπως συμφωνήσωσιν εἰς τοῦτο ἅπαναι αἱ ἐπὶ μέρους Ὁρθόδοξοι Ἐκκλησίαι, διὰ τὴν συνεννόησιν τῶν ὁποίων ἐξουσιοδοτήθη ὁ Μακαριώτατος Πρόεδρος. Ὁ τελευταῖος ὅμως οὗτος, ἀπευθυνθεὶς πρὸς τὰς λοιπὰς Ὁρθοδόξους Ἐκκλησίας, καὶ

μὴ λαβὼν ἐνθαυρυτικὰς ἀπαντήσεις, παρ' αὐτῶν, ἐξαιτησαμέναν πρὸς τοῦτο τὴν σύγκλησιν Πανορθοδόξου Συνόδου, ὡς μόνης ἀρμοδίας νὰ ἀποφαίνεται περὶ ζητημάτων πανορθοδόξου κύρους καὶ σημασίας, ἔσπευσε νὰ θέσῃ διὰ μιᾶς ἐγκυκλίου εἰς ἐφαρμογὴν τὸ νέον ἡμερολόγιον, θέσας ἐν μίᾳ Καρὸς τὰς γνώμας τῶν λοιπῶν Ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν, καὶ δὴ τὴν Ἐκκλησίαν τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου, ὅπερ, εὐρεθὲν πρὸ τετελεσμένου γεγονότος, ἡναγκάσθη νὰ προσχωρήσῃ καὶ τοῦτο εἰς τὴν ἀποδοχὴν τοῦ νέου Ἐκκλησιαστικοῦ ἡμερολογίου.

Τὰ λοιπὰ ὅμως Ὁρθόδοξα Πατριαρχεῖα τῶν κατ' ἀνατολὰς Ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν, οὐ μόνον δὲν προσεχώρησαν εἰς τὸ νέον ἡμερολόγιον, ἀλλὰ καὶ διεμαρτυρήθησαν κατὰ τῆς αὐθαίρετου καὶ μονομεροῦς ἀποφάσεως τῆς Ἑλληνικῆς Ἐκκλησίας διὰ τοῦ αἰοδίου Πατριάρχου Ἀλεξανδρείας Κυροῦ Φωτίου, ὅστις εἰς μίαν μνημειώδη ἐπιστολὴν Του πρὸς τὸν Ἀρχιεπίσκοπον Ἀθηνῶν ἀποφαίνεται, ὅτι τὸ Γρηγοριανὸν ἡμερολόγιον «Δογματικῶς καὶ Κανονικῶς οὐκ ἔρροται».

Τὸ ὅτι δὲ κατόπιν τὰ δύο Πατριαρχεῖα τῶν κατ' ἀνατολὰς ἀρχηγόνων Ἐκκλησιῶν, ἦτοι τὸ τῆς Ἀλεξανδρείας ἐπὶ Πατριάρχου Μελετίου τοῦ Μεταξάκη, τοῦ ἐμπνευστοῦ τούτου τῆς ἡμερολογιακῆς καινοτομίας, καὶ τὸ τῆς Ἀντιοχείας, προσεχώρησαν εἰς τὸ νέον ἡμερολόγιον, τοῦτο οὐ μόνον δὲν προσδίδει εἰς τὴν καινοτομίαν ταύτην τὸ Ἐκκλησιαστικὸν κύρος, ἀλλὰ καὶ προσθέτει περισσώτερον βῆρος εἰς τὴν παρανομίαν καὶ τὴν αὐθαίρετον ἀντικανονικότητα αὐτῆς.

Ἀλλὰ καὶ ἡ ὑπὸ τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου ληφθεῖσα ἀπόφασις περὶ εἰσαγωγῆς τοῦ Γρηγοριανοῦ ἡμερολογίου στερεῖται καὶ αὕτη Ἐκκλησιαστικοῦ κύρους, διότι ἐλήφθη αὕτη ὑπὸ μόνης τῆς 12μελοῦς Διοικητικῆς Συνόδου, ἥτις οὐδεμίαν κέντηται ἀρμοδιότητα νὰ προβαίῃ εἰς τροποποιήσιν θεσμοῦ, πανορθοδόξου κύρους καὶ σημασίας ἄνευ τῆς γνώμης ὁλοκλήρου τῆς Ἱεραρχίας τοῦ θρόνου, μὴ ἐρωτηθείσης πρὸς τοῦτο. καὶ, ὅπερ τὸ σπουδαιότερον, ἄνευ Συγκλήσεως πανορθοδόξου Συνόδου, μόνης ἀρμοδίας διὰ τὴν Κανονικὴν καὶ ἐγκυρον λύσιν τῶν Ἐκκλησιαστικῶν ζητημάτων γενικῆς Ἐκκλησιαστικῆς καὶ πανορθοδόξου σημασίας.

Τούτου ἕνεκα καὶ ὁ μεταστὰς εἰς τὰς αἰωνίους μονὰς Πατριάρχης, ὁ γενεσιουργὸς οὗτος τῆς ἡμερολογιακῆς καινοτομίας Μελετίος Μεταξάκης, θεωρῶν τὴν ἄνευ πανορθοδόξου Συνόδου γενομένην μεταβολὴν τοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ ἡμερολογίου, ὡς στερουμένην Ἐκκλησιαστικοῦ κύρους, εἰς μίαν ἐπιστολὴν τοῦ πρὸς τὸν Οἰκουμενικὸν Πατριάρχην Βασίλειον γράφει τὰ ἐπόμενα, μὴ ἐνδεικτικὰ τῆς μὴ ἐγκυρότητος τοῦ νέου ἡμερολογίου.

«Εἶχε γὰρ ἐξ ἀρχῆς ἡ Ἐκκλησία Ἀλεξανδρείας, καὶ ἐξακολουθεῖ ἔχουσα τὴν γνώμην ὅτι τὴν τοῦ ἑορτολογίου μεταμῆνσιν ἔδει γενέσθαι ἐξ ἀποφάσεως Συνόδου, εὐρυτέρας τῆς ἐπαρχιακῆς καὶ πρὸς διατήρησιν τοῦ Συνοδικοῦ γνωρίσματος τῆς Ἐκκλη-

σίας, καὶ πρὸς μέλζονα ἐπὶ τοῦ πλήθους τῶν πιστῶν ἐπιβολήν. Εἰ δὲ τις εἴποι, ὅτι ἐγένετο τοιαύτη Σύνοδος, τὸ ἐν Κων)πόλει πανορθόδοξον Συνέδριον δαικνύς, ἀποκρινόμεθα ἡμεῖς, οἱ αὐτὴν τὴν τιμὴν τῆς Προεδρίας σχόντες, καὶ μεθ' ἡμῶν τοῦ Συνεδρίου τὰ πρακτικά, ὅτι τοιαύτην σημασίαν, οὔτε τὸ γράμμα τῆς συγκροτήσεως αὐτοῦ, οὔτε τὸ Συνέδριον ἀνεγνώρισεν εἰς τὴν Ἐκκλησιαστικὴν ταύτην Συνέλευσιν, οὐδὲ ἐτηρήθη ὅ,τι τὸ Συνέδριον, ὡς ψήφισμα τῆς Ἐκκλησίας προέτεινεν» (Ὁρθόδοξια Ἀθῆναι 2, 1937 σελίς 262, 263).

Τούτων οὕτως ἐχόντων, ἐξάγεται ἀδήριτον καὶ ἀδιάσειστον τὸ συμπέρασμα, ὅτι ἡ εἰσαγωγὴ τοῦ Γρηγοριανοῦ ἡμερολογίου ἐν τῇ Ὁρθοδόξῳ θείᾳ λατρείᾳ ἐν ταῖς Ἐκκλησίαις τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου τῆς Ἀλεξανδρείας καὶ τῆς Αὐτοκεφάλου Ἑλληνικῆς Ἐκκλησίας, στερεῖται Ἐκκλησιαστικοῦ κύρους καὶ κατὰ τὴν ὁμολογίαν τῶν προκαθημένων ἐν ταῖς Ἐκκλησίαις ταύταις.

Ἀλλ' ἐν τῇ περιπτώσει ταύτῃ αἱ μὲν ὡς ἄνω Ἐκκλησίαι, εἰσαγαγοῦσαι μονομερῶς καὶ αὐθαίρετως τὸ νέον ἡμερολόγιον ἐν τῇ Ὁρθοδόξῳ θείᾳ λατρείᾳ, εὐρίσκονται ἐν τῇ αὐτῇ παρανομίᾳ καὶ ἀντικανονικότητι, εἰς ἣν εὐρέθη καὶ κατεκρίθη καὶ ὁ Πάπας Γρηγόριος, αἱ δὲ Ἐκκλησίαι, αἱ ἱστάμεναι ἐπὶ τοῦ πατρίου ἡμερολογικοῦ καθεστῶτος εὐρίσκονται ἐν τῇ Κανονικότητι.

Διὸ καὶ ἡ Κρατοῦσα Ἐκκλησία, ὅπως ἀποφυγῇ τὰς συνεπείας τῆς ἡμερολογιακῆς καινοτομίας, διτ' σχυρίζεται, ὅτι δὲν προσέλαβε τὸ Γρηγοριανὸν ἡμερολόγιον, ἀλλὰ διώρθωσε τὸ Ἰουλιανὸν τοιοῦτον, καὶ ὅτι τὴν πρωτοβουλίαν τῆς ἡμερολογιακῆς μεταρρυθμίσεως εἶχε τὸ Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον, πρὸς τὴν σχετικὴν ἀπόφασιν τοῦ ὁποίου συνεμορφώθη, ὡς ὄφειλε, καὶ ἡ Ἑλληνικὴ Ἐκκλησία. Ἀλλὰ καὶ τὸν ὥλον τοῦτον καὶ ὅψιμον διτ' σχυρισμὸν διαψεύδει αὕτη αὐτὴ ἡ σχετικὴ ἀπόφασις τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου, ἐξ ἧς ἐξάγεται ἀριθμήτως οὐχὶ ἡ ἔννοια τῆς διορθώσεως τοῦ Ἰουλιανοῦ ἡμερολογίου, ἀλλ' ἡ ἔννοια τῆς ἀντικαταστάσεως τούτου διὰ τοῦ Γρηγοριανοῦ τοιοῦτου.

Ἐφ' ᾧ καὶ εἰς μίαν ἐπιστολὴν τοῦ Οἰκ. Πατριάρχου Γρηγορίου τοῦ Ζου πρὸς τὸν τότε Ἀρχιεπίσκοπον Ἀθηνῶν Χρυσόστομον, παραπονούμενον διὰ τὴν διστακτικότητα τοῦ Πατριαρχείου νὰ ἐνδώσῃ εἰς τὴν περὶ ἀλλαγῆς τοῦ Ἐκ)τικοῦ ἡμερολογίου πρότασιν τῆς Ἑλληνικῆς Ἐκκλησίας, ἀναφέρονται ἐπὶ λέξει τὰ ἐξῆς: «Δέον ἀγαπητὴ ἐν Χριστῷ Ἀδελφε, νὰ προσέξωμεν πολὺ, καὶ νὰ σκεφθῶμεν σοβαρῶς περὶ τῆς προτεινομένης ἡμερολογιακῆς μεταρρυθμίσεως τοσοῦτον μᾶλλον, ὅσω δι' αὐτῆς προσχωροῦμεν εἰς τὸ Γρηγοριανὸν ἡμερολόγιον, τοῦθ' ὅπερ θὰ ἡχῇ κακῶς εἰς τὰ ὅσα τῶν χριστιανῶν ἡμῶν. Ὅτι δὲ ἡ παραδοχὴ τοῦ Γρηγοριανοῦ ἡμερολογίου ὑπὸ τῆς Ἑλλ. Ἐκκλησίας ἀποτελεῖ λόγον Σχίσματος, τοῦτο ὁμολογεῖ καὶ εἰς τῶν διακρεπῶν Ἱεραρχῶν καὶ Κανονολόγων τῆς Κρατούσης Ἐκκλησίας ὁ Μητροπολίτης Λαρίσσης κ. Δωρόθεος Κοτταράς, ὅστις εἰς μίαν διατριβὴν περὶ ἡμερολογίου, δημοσιευθεῖσαν εἰς τὸ ἐν Ἀθήναις

ἐκδιδόμενον Ἀρχεῖον τοῦ Ἐκκοῦ καὶ Κανονικοῦ Δικαίου (ἔτος ὅν τευχος Α'ον σελίς 8η ἀναφέρει τὰ ἑξῆς:) «Ἡ παραδοχὴ τοῦ Γρηγοριανοῦ ἡμερολογίου ἀντίκειται εἰς τοὺς Ἱεροὺς Κανόνας καὶ τὰς Ἱεράς παραδόσεις, ἔτι δὲ πλέον καθιστᾷ τὴν Ἐκκλησίαν ὑπεύθυνον ἐνώπιον αὐτῶν καὶ παρακατιόν. Ἄν ἡ Ἐκκλησία ἀπεδέχεται τὸ Γρηγοριανόν, ὡς φρονοῦσιν οἱ κύριοι Καθηγηταὶ τῆς Νομικῆς Σχολῆς τοῦ Πανεπιστημίου, θὰ ἀπεσχίζετο Αὕτη ὑπὸ τοῦ Σώματος τῆς Ἐκκλησίας, καὶ τῆς μετὰ τῶν λοιπῶν Ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν κοινότηας».

Ὡστε καὶ αὐτὸς ὁ Κανονολόγος τῆς Κρατοῦσης Ἐκκλησίας ὁμολογεῖ, ὅτι ἡ παραδοχὴ τοῦ Γρηγοριανοῦ ἀποτελεῖ λόγον Σχίσματος, ὁ δὲ δισχυρισμὸς του, ὅτι ἡ Ἐκκλησία δὲν ἔλαβε τὸ Γρηγοριανόν, ἀλλὰ διώρθωσε τὸ Ἰουλιανόν, στερεῖται παντὸς λογικοῦ καὶ Κανονικοῦ ἐρείσματος, ὡς ἐκ τῶν πρόσθεν περιτράνωσ ἀπεδείχθη. Τούτου ἕνεκα καὶ τὸ δευτεροβάθμιον πνευματικὸν Δικαστήριον τῆς Κρατοῦσης Ἐκκλησίας ἐστῆριξε τὴν καθάρειν τῶν Ἐπισκόπων Κυκλάδων, Μεγαρίδος καὶ Διαυλείας καί, εἰς τὸν λόγον, ὅτι οὗτοι προσεχώρησαν εἰς τὸ Σχίσμα τῶν Παλ'γιτών, εἰς δὲ τὸ Ὑπουργεῖον τῶν Θρησκευμάτων οἱ παλ'γῖται περιλαμβάνονται εἰς τὸ Τμήμα τῶν ἑτεροδόξων, ὡς Σχισματικῶν! Συνεπῶς ἡ Κρατοῦσα Ἐκκλησία οὐδεμίαν δικαιοδοσίαν καὶ δοσιδοκίαν δύναται νὰ ἀσκήσῃ ἐπὶ τῶν Παλ'γιτών, οἵτινες ὡραπτῶς καὶ προφορικῶς διέκοψαν πᾶσαν ἐκκλησιαστικὴν ἐπικοινωνίαν μετ' Αὐτῆς.

Ἐκ πάντων τούτων ἐξάγεται τὸ συμπέρασμα, ὅτι οἱ παλ'γῖται διέκοψαν τὴν Ἐκκλησιαστικὴν ἐπικοινωνίαν μετὰ τῆς Κρατοῦσης Ἱεραρχίας διὰ λόγους Ἐκκλησιαστικούς, ἐπιβαλλομένους ὑπὸ τῆς Θρησκευτικῆς αὐτῶν συνειδήσεως, καὶ συνεπῶς ἔπαισαν ἐξαρτώμενοι ἀπὸ τὴν Κρατοῦσαν Ἐκκλησίαν, ἣτις, κηρύσσας αὐτοὺς Σχισματικούς, καὶ καθαιρέσας τοὺς Κληρικούς των, ἀπώλεσε πᾶσαν δικαιοδοσίαν ἐπ' αὐτῶν, καὶ οὐδεμίαν δύναται νὰ ἀσκήσῃ Αὕτη δοσιδοκίαν καὶ ἐπὶ τῶν λοιπῶν ἑτεροδόξων χριστιαν. Ἐκκλησιῶν.

Τὴν αὐτὴν γνώμην, ὅτι δηλαδὴ ἡ Κρατοῦσα Ἐκκλησία ἀφ' ἧς ἡμέρας οἱ παλαιοημερολογίται ἐδήλωσαν εἰς Αὐτὴν ὅτι διὰ λόγους Θρησκευτικῆς συνειδήσεως διακόπτουν πᾶσαν Ἐκκλησιαστικὴν ἐπικοινωνίαν μετ' Αὐτῆς, οὐδεμίαν πλέον δικαιοδοσίαν καὶ Κυριαρχικά δικαιώματα δύναται Αὕτη νὰ ἀσκήσῃ ἐπ' αὐτῶν, ἀπεφάνθη καὶ ἡ εἰδικὴ Ἐπιτροπὴ ἐκ τῶν Κυρίων Γιδοπούλου, Εἰσαγγελέως, Βαμβέτσου, Δικηγόρου καὶ τοῦ Θεολόγου Καθηγητοῦ Χρήστου Ἀνδρούτσου (ἴδε σχετικὴ ἔκθεσις).

Ἐπειδὴ τὴν αὐτὴν γνώμην ἐξήνεγκεν ἐν τῇ Βουλῇ κατὰ τὴν συζήτησιν ἐν αὐτῇ τοῦ παλ'γιτικοῦ ζητήματος, ὁ Ἐλευθέριος Βενιζέλος εἰπὼν ὅτι, οἱ παλαιοημερολογίται εἶνε ἐλεύθεροι κατὰ τὸ Σύνταγμα νὰ τελῶσιν ἀκωλύτως τὰ τῆς λατρείας αὐτῶν κατὰ τὰς ὑπαγορεύσεις τῆς Θρησκευτικῆς αὐτῶν συνειδήσεως, προσθέσας μάλιστα καὶ τοῦτο: ὅτι τὸ Κράτος, ἂν οἱ παλ'γῖται ἀδυνατοῦν ἐλλείψει χρημάτων νὰ κτίσωσιν ἰδίας Ἐκκλησίας, προσφέρεται νὰ βοηθήσῃ αὐτοὺς χρηματικῶς πρὸς τοῦτο. Μετὰ τὴν γνώμην δὲ τούτου συνεφώνησαν καὶ ὅλοι οἱ Ἀρχηγοὶ τῶν τότε

Κομμάτων Π. Τσαλδάρης, Ἀνδρέας Μιχαλακόπουλος καὶ Παπαναστασίου μηδὲ τοῦ Γ. Παπανδρέου, Ὑπουργοῦ τότε τῶν Ἑσωτερικῶν ἐξαιρουμένου, ὅστις ἐξήτησεν, ὅπως οἱ Παλαιοημερολογίται, ἵνα διακρίνωσιν τῶν νεοημερολογιτῶν Κληρικῶν, θέσωσιν ἐν διακριτικῶν εἰς τὸ ἔνδυμά των.

2) Κατὰ ταῦτα ἡ Κυβέρνησις, ὅταν διώκῃ τοὺς παλαιοημερολογίτας, σφραγίζουσα τὰς Ἐκκλησίας, καὶ ἀπάγουσα τοὺς Θρησκευτικούς αὐτῶν λειτουργοὺς εἰς τὰ Ἀστυνομικὰ Τμήματα, ἐνθα ἀποσχηματίζονται πρὸς καταρροίκωσιν τοῦ κύρους τῆς Ἐκκλησίας, καὶ καταισχύνῃ τοῦ Ἑλλ. Πολιτισμοῦ καὶ τῆς ἐλευθερίας, διαπράττει μέγα ἀδίκημα, οὐ μόνον κατ' αὐτῶν, θεωρουμένων ὡς μὴ Ἑλλήνων ὑπηκόων, ἀλλὰ καὶ κατὰ τοῦ Συντάγματος, τοῦ διακηρύξαντος τὴν ἐλευθερίαν τῆς Θρησκευτικῆς συνειδήσεως, ὡς ἱερὰν καὶ ἀπαραβίαστον.

Σφραγίζομεν τὴν παροῦσαν διασάφειν τοῦ ζητήματος, καὶ τὴν δικαίαν διαμαρτυρίαν ἡμῶν μετὰ τὴν σταθερὰν πεποίθησιν καὶ τὴν γλυκερὰν ἐλπίδα, ὅτι ἡ παροῦσα Κυβέρνησις, ὡς ἐπηγγέλθη διὰ τοῦ πανεκλάμπρου Στρατάρχου καὶ Προέδρου αὐτῆς Α. Παπάγου τὴν ἐπανόρθωσιν πάσης ἀδικίας καὶ τὴν κατοχύρωσιν τῆς Συνταγματικῆς ἐλευθερίας, θὰ κτείνῃ εὐήκοον τὸ οὖς εἰς τὰ δίκαια παράπονα ἡμῶν, καὶ διατελοῦμεν μετ' ἐξαιρετικῆς τιμῆς καὶ ἀφοσιώσεως πρὸς Αὐτὴν.

ΟΜΙΛΕΙ Η ΚΟΙΝΗ ΓΝΩΜΗ

ΑΜΕΙΛΙΚΤΟΝ "ΚΑΤΗΓΟΡΩ,,

Πᾶν ὅ,τι γράφεται ἢ λέγεται ἐξ ἡμῶν τῶν ἰδίων καίτοι φέρει τὸν χαρακτῆρα γοεῶς καὶ βροντῶδους διαμαρτυρίας, ἀντιμετωπίζεται μετὰ μίαν ἐσκεμμένην προκατάληψιν καὶ ἀπομονοῦται ὡς «παλαιοημερολογητικόν». Ὡς ἐκ τούτου εἶναι ἄξιον ἰδιαίτερας προσοχῆς καὶ βαρύνει καταπληκτικῶς οἰαδήποτε κρίσις, ἣτις προέρχεται ἐκ μέρους τῆς κοινῆς γνώμης. Τοιαύτην σημαντικὴν κρίσιν συνιστῶσαν αὐτοχρημα ἕνα ἀμείλικτον καὶ σφοδρὸν «κατηγορῶ» ἔχομεν πρὸς ὀφθαλμῶν. Καὶ τὸ «κατηγορῶ» αὐτὸ ἔχει ἰδιαίτους σκοπιδαιότητα, καθόσον προέρχεται ἀπὸ τοῦ ἐκλεκτοῦ σώματος τοῦ Πανελληνίου Συνδέσμου Π. Ν. Πολεμιστῶν. Δηλαδὴ τῶν ἀνθρώπων ἐκείνων, οἵτινες φέρουσιν εἰσέτι τὰ στίγματα τῆς Πατρίδος εἰς τὰ τετιμημένα σώματά των τῶν ἡρώων ἐκείνων, οἵτινες ἐκράτησαν διὰ τῶν θυσιῶν των τὸ ἀπαστράπτον μεγαλεῖον τῆς πατρίδος καὶ ἐδραΐωσαν τὴν δύναμιν τοῦ Ἕθνους μας.

Παραθέτομεν αὐτοῦσια τὰ δημοσιεύματα:

Πρὸς τὸν κ. Ὑπουργὸν τῆς Ἑθνικῆς Παιδείας Κύριε Ὑπουργέ,

Δὲν νομίζομεν ὅτι διαφεύγει ἀπὸ τὴν ἡμετέραν ἀντίληψιν, ὅτι ὁ περίφημος Πλαστήρας ἐθέσπισε δύο νόμους, διὰ τῶν ὁποίων οὔτε λίγο, οὔτε πολύ, ἐπιτρέπεται νὰ εἰσέλθουν εἰς τὴν Πατρίδα μας διάφοροι ὁργανώσεις, δηλαδὴ ἐκκλησιαστικαί, ἐνὸς πρόκειται περὶ ὁργανώσεων προπαγανδιστικῶν, οἵτινες ὡς μόνον σκοπὸν ἔχουν τὴν ἐξολόθρευσιν τῆς θρησκείας μας. Καὶ ἐνῶ αὗται δρῶσιν εἰς βάρος τῆς θρησκείας μας ἀνενόχλητοι, διώκονται οἱ Πα-

λαιοημερολογίται, οἱ Χριστιανοὶ ὁρθόδοξοι Ἕλληνες ἀνευ προηγουμένου, ὥς νὰ εἶναι ἀλλόθρησκοι. Τὴν τοιαύτην κατὰστασιν δὲν δύνανται ν' ἀνεχθῶσιν οἱ Πολεμισταὶ καὶ τὰ Θύματα εἰς στήν, κατὰ τὴν ὁποίαν ἡ δράσις τῶν Χιλιαστῶν, Ἀρδενιστῶν, Μακρομυστῶν, Εὐαγγελιστῶν καὶ ἄλλων ἀλλοθρησκῶν ὁργανώσεων, αἵτινες δρῶσιν εἰς βάρος τῆς θρησκείας καὶ ἐκκλησίας μας, ἐξαπλοῦνται ἐπικινδύνως. Πρέπει λοιπὸν νὰ καταργηθῶν οἱ Νόμοι τοῦ Ν. Πλαστήρα καὶ νὰ τεθῶν ἐκτὸς νόμου αἱ ὁργανώσεις αὗται. Νὰ ἀπομακρυνθῶν τῆς Ἐπικρατείας ὥς μὴ ἐκτελοῦσιν κανένα Χριστιανικὸν σκοπὸν. Ἀφ' ἑτέρου δὲ νὰ παύσῃ ἡ δίωξις τῶν παλαιοημερολογιτῶν, οἵτινες ἐκτελοῦν κατὰ γράμμα τὰ θρησκευτικὰ τῶν καθήκοντα καὶ δίδουν τοὺς ἐπιχειροῦντας νὰ ἐργασθῶν κατὰ τῆς ἐκκλησίας. Διότι ἡ δίωξις τῶν παλαιοημερολογιτῶν δὲν συμφέρει νὰ γίνεταῖ ὑπὸ τὰ ὅμματα τῶν προπαγανδιστικῶν ὁργανώσεων, αἵτινες χαίρουν διὰ τὴν δίωξιν τούτων καὶ εὐχαριστοῦνται.

Μετὰ τοῦ προσήκοντος σεβασμοῦ

Ὁ Διοικητῆς
Γ. Γεωργίου

Ὁ Ἐπιτελάρχης
Ζ. Μαλακάσης»

Τὸ Παλαιοημερολογικὸν

«Οἱ Ἕλληνες πολεμισταί, διὰ τοῦ «Ἐθνικοῦ Προσκλητήριου», κατ' ἐπανάληψιν διεμαρτυρήθησαν πρὸς τοὺς κ. κ. ἀρμοδίους διὰ τὴν δίωξιν τῶν Παλαιοημερολογιτῶν.

Δὲν εἶναι παραδεκτὸν, τὴν στιγμήν κατὰ τὴν ὁποίαν τόσα καὶ τόσα θρησκευτικὰ σωματεία ἀμφιβόλου δόγματος, λειτουργοῦν ἐν μέσῃς Ἀθήναις, μὲ πολυτελεστάτους ναοὺς, πολυαριθμὸν προσωπικόν, μὲ ἐκδόσεις βιβλίων καὶ μὲ συνεργετὰ πλήρη διὰ τὴν διάδοσιν αὐτῶν καὶ... τῆς θρησκείας τῶν, ὅπως εἶναι οἱ Ἀρδενισταί, Χιλιασταί, τοῦ Ἰεχωβά κ. ἄ. νὰ διώκωνται οἱ παλαιοημερολογίται, οἱ ἀκαίριον αὐτοὶ Χριστιανοὶ καὶ νὰ ἀναγκάζωνται νὰ καταφεύγουν σὲ ἀπόμικρα σημεῖα τῆς πόλεως, νὰ ταξιδεύουν πολλὰς φορὰς καὶ νὰ δαπανοῦν χρήματα, γιὰ νὰ μπορέσουν νὰ ἐκτελέσουν σ' ἓνα ἑξακκλησίῳ κρυφά, τὰ θρησκευτικὰ—ἐκκλησιαστικὰ κλπ. καθήκοντα.

Δὲν ἀγανακτοῦν οἱ ἄνθρωποι αὐτοί, οὔτε ὑβρίζουν, διότι δὲν ταιριάζει εἰς τὴν καθαρὰν Χριστιανικὴν τὴν συνείδησιν μιὰ τέτοια ἐκδήλωσις. Δὲν παύουν ὅμως, σεμνὰ, συγκρατημένα, καὶ μὲ ἀπόλυτον ἀξιοπρέπειαν νὰ ζητοῦν νὰ λειτουργοῦν κ' αὐτοὶ ἐλεύθερα σάν Χριστιανοί, ποὺ εἶναι, καὶ νὰ μὴ διώκωνται ὡσάν ἐγκληματίαι.

Στὸ τέλος, δὲν θὰ μποροῦσε νὰ λυθῇ κ' αὐτὸ τὸ ἀπλὸν ζήτημα τοῦ ἡμερολογίου;

Γιατὶ νὰ εἶναι χωρισμένοι οἱ Χριστιανοὶ σὲ δύο στρατόπεδα, ἀφοῦ δὲν τοὺς χωρίζει καμμιά οὐσιαστικὴ διαφορὰ, παρὰ μόνον ἡμερομηνίες;

Ἐχομεν τὴν γνώμην, ὅτι τόσον ἡ Ἐκκλησία, ὅσον καὶ ἡ ἰσχυρὰ καὶ ὑγιὴς ὑπὸ τὸν Στρατάρχην κ. Ἀλέξ. Παπάγον Κυβερνήσιν, θὰ μποροῦσαν νὰ δώσουν τὴν ὁρθὴν λύσιν, ἐπαναφέροντες τὸ παλαιὸν ἡμερολόγιον, ὥστε ὅλοι οἱ Χριστιανοί, ἡνωμένοι νὰ κτυπήσουν κάθε ἀναχριστιανικὴν δοξασίαν καὶ ἐνέργειαν ποὺ μαστίζουν τὸν ὁρθόδοξον Χριστιανικὸν τοῦτον τόπον.

Α. Π.»

Δὲν χρῆζουν σχολίων τοιαῦτα περὶ γαμηνά. Ἐχομεν τὴν γνώμην, ὅτι τὴν μεστήν ἐξ ἱερᾶς ἀγανακτικῆς φωνῆς τῶν θεμελιωτῶν τῆς δόξης τῆς Ἐλδος, ὀφείλου νὰ τὴν προσέξουν ἰδιαίτερος οἱ ἀρμοδίαι καὶ πρὸ πάντων οἱ ἡγέται τῆς Πατρίδος.

Ἀλλοίμονον, ἐάν τὸ Κράτος περιφρονήσῃ τοιαύτας συστάσεις, τότε αὐτόχρονα καταλύει τὴν ἱερὰν ἐρχήν: Ἐὰν σεβασμὸν πρὸς τὰς θυσίας τῶν τέκνων του.

Καὶ τότε παύει καὶ ἡ ἐμπιστοσύνη τῶν πολιτῶν. Τοιοῦτον τι ὅμως δὲν θὰ πρέπη νὰ τὸ ἴδῃ τὸ φῶς οὐδεμιᾶς Ἑλληνικῆς ἡμέρας. Καὶ τὸ πιστεύομεν!

Δ. Μ.

ΠΑΡΕΛΘΟΝ ΚΑΙ ΠΑΡΟΝ

Ὅταν κατὰ τὸν μῆνα Ἰανουάριον τοῦ ἔτους 1932, ἡ ἐλευθερία τῆς θρησκευτικῆς μας συνειδή-
εὗρισκε τὴν δέουσαν ἀναγνώρισιν παρὰ τῆς Ἐθνικῆς Ἀντιπροσωπείας τῶν Ἑλλήνων, Πρωθυπουργοῦντος τοῦ Ἐλευθερίου Βενιζέλου καὶ ὅλων τῶν πολιτικῶν ἀρχηγῶν συμφωνούντων μετ' αὐτοῦ εἰς τὰς ἀρχὰς τῆς ἀνεξιδροσκείας καὶ τῆς πλήρους ἐλευθερίας τῆς συνειδήσεως (ἴδε ἐπίσημα πρακτικὰ τῆς Βουλῆς τῆς 21-1-1932) πάντες ἀντελαμβάνομεθα τὴν στοργὴν τοῦ Κράτους, ἀσκοῦν-
τος πραγματικὴν Ἰσοπολιτείαν καὶ ἀπονέμοντος δικαιοσύνην, χωρὶς νὰ ἐπηρεάζεται ἀπὸ εἰσρογῆσεις ἐκείνων, οἵτινες εἶχον πᾶν συμφέρον νὰ μὴ εἶναι εὐχαριστημένοι ἀπὸ τὴν ἀμερόληπτον κρίσιν τῶν Διοικούντων.

Τὸ εἰκοστὸν πρῶτον ἔτος διερχόμεθα ἤδη ἀπὸ τῆς μακαρίας ἐκείνης ἐποχῆς. Δεκάδες Κυβερνητῶν διεδέχθησαν τὸν δυναμικὸν ἐκείνον Κυβερνήτην, ἀλλὰ οὐδεὶς ἔφθασε τὸ ὕψος ἐκείνου εἰς τὸ νὰ συλλαμβάνῃ ὅλα τὰ μεγάλα ζητήματα καὶ νὰ διδῇ τὰς δεού-
σας λύσεις διὰ νὰ περιφρουρῇ τὴν Ἐνότητα τοῦ Ἐθνους, χάρις εἰς τὴν ὁποίαν ἐμεγαλοῦργησεν ἡ Πατρίς μας.

Συγκρίνοντες ὁδὸν τὴν ἐποχὴν ἐκείνην μετὰ τὴν σημερινήν, ὁποία ἀπογοητεύει μᾶς καταλαμβάνει!

Ὁ σημερινὸς Κυβερνήτης, εἰς τὸν ὁποῖον τόσα ἐσθίρηξεν ἡ παρτάξις μας, πόσον συγκρατημένος φαίνεται εἰς τὸ ζήτημά μας! Αἱ προσεκλογικαὶ τοῦ ἐπαγγελίαι περὶ Ἰσοπολιτείας καὶ Δικαιοσύνης ἀποδεικνύονται μὴ ἐπαληθεύόμεναι.

Ἡ Ἐνότης τοῦ Ἐθνους, τὴν ὁποίαν ἔπρεπε νὰ προσέξῃ, διότι γνωρίζει καλύτερον παντὸς ἄλλου, ποῖαν ἀξίαν ἔχει αὕτη διὰ τὴν εὐημερίαν τῆς Χώρας μας, παρηγωνίσθη. Καὶ βλέπομεν τὴν διαίρεσιν τῶν πολιτῶν ἐν τῇ Κοινωνίᾳ, ἐν τῇ Οἰκογενείᾳ, ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ νὰ συνεχίζεται μὲ αὐξοῦντα ρυθμόν, καὶ τὴν Κυβέρνησιν μὴ τολμῶσαν νὰ κλείσῃ τὴν πυρορροῦσαν πληγὴν, τῆς ὁποίας ἦνοιξεν ἡ ἀντικανονικὴ εἰσαγωγή τοῦ Γρηγοριανοῦ Ἡμερολογίου ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ τῆς Ἑλλάδος.

Δὲν εἶναι βεβαίως ὑπεύθυνος ἡ Κυβέρνησις διὰ τὸ ἐπιτελεσθῆν ἀνοσιούργημα· εἶναι ὅμως ὑπεύθυνος, διότι ἀνέχεται νὰ συνεχίζεται ὁ ἀπηνὴς διωγμὸς ἐκείνων, οἵτινες ὡς πολῖται Ἕλληνες, ἴσοι ἀπέναντι τοῦ Νόμου, στεροῦνται τῶν δικαιωμάτων τῶν παρὰ τὸ Σύνταγμα καὶ παρὰ πάσαν λογικὴν.

Δὲν εἴμεθα λοιπὸν ὑπῆκοοι τοῦ Κράτους αὐτοῦ, ποῦ λέγεται Δημοκρατικὴ Ἑλλὰς; Δὲν στρατευόμεθα; δὲν φορολογούμεθα, δὲν συμμετέχομεν εἰς ὅλα τὰ βάρη συμμέτρως;

Διὰ τοῦτο, Κύριοι Κυβερνήται μᾶς στερεῖτε τὸ πολυτιμώτερον ἀγαθόν, τὴν ἐλευθερίαν τῆς συνειδήσεώς μας, διὰ τὴν κατοχύρωσιν τῆς ὁποίας ποταμοὶ αἱμάτων ἐχύθησαν εἰς τὰ πεδία τῶν μαχῶν;

Διὰ τὸ μᾶς ἀρνείσθε τὸ δικαίωμα νὰ ἐγγράφωμεν τὰ παιδιὰ μας εἰς τὸ Ληξιαρχεῖον τοῦ Κράτους; διὰ τὸ μᾶς ἀναγνώριζε τοὺς γάμους μας; διὰ τὸ μᾶς καταχωρεῖτε εἰς τὰ ἐπίσημα βιβλία τοῦ Κράτους τοὺς θανάτους μελῶν μας, ἀλλὰ χαριστικῶς μό-

νον ποιεῖτε διὰ πάντα ταῦτα μνεῖαν εἰς τὰ περιθώρια τοῦ Ληξιαρχείου σας;

Ζῶμεν λοιπὸν ἐν παρανομίᾳ; τὰ παιδιά μας εἶναι νόθα καὶ ἡμεῖς Παῖσιαι;

Ληλώσατέ μας καθαρὰ, ὅτι δὲν μᾶς ἀναγνωρίζετε ὡς ὑπηκόους τοῦ Κράτους αὐτοῦ, διὰ νὰ κανονίσωμεν τὴν στάσιν μας, διότι δὲν δυνάμεθα νὰ ζῶμεν ὑπὸ τοιαύτας συνθήκας.

Σὰς ἐρωτῶμεν νὰ μᾶς ἀπαντήσετε, ποῦ στηρίζετε τὴν ἀπέναντί μας στάσιν σας, καὶ κωφεύετε;

Σὰς παρακαλοῦμεν νὰ ἐπιτρέψετε νὰ λειτουργήσῃ καὶ δι' ἡμᾶς τὸ Σύνταγμα καὶ οἱ Νόμοι τοῦ Κράτους, καὶ βαρύτερα χαλκεύετε τὰ δεσμὰ μας.

Σὰς ὑποδεικνύομεν λύσεις νὰ σταματήσῃ ὁ ἀντι-χριστιανικὸς διωγμὸς, τὸν ὁποῖον συνεχίζετε ἐναντίον μας, καὶ ἀντιπαρέρχεσθε μετὰ σιωπῆς!

Ἄν ἡμεῖς δὲν ἔχετε τὴν δύναμιν ἣ δὲν θέλετε νὰ μᾶς ἀποδώσῃτε τὸ δίκαιόν μας, εἰς ποῖον πρέπει νὰ καταφύγωμεν, διὰ νὰ καταστήσωμεν σεβαστὰ τὰ δικαιώματά μας;

Φαναὶ ἀπογνώσεως ἀκούονται ἀπ' ὅλα τὰ μέρη τῆς Ἑλληνικῆς Πατρίδος διὰ τὸν ἀνήκουστον διωγμὸν χιλιάδων πολιτῶν, λόγῳ τῶν θρησκευτικῶν των πεποιθήσεων καὶ ἐνῷ ὅλοι αἱ προπαγάνδαι καὶ αἱ αἰρέσεις εὐρίσκουν φιλόξενον ἔδαφος ἐν Ἑλλάδι διὰ νὰ θροῦν ἐλευθέρως καὶ ὑπὸ τὴν προστασίαν τῶν Νόμων, ἡμεῖς οἱ ἀνύστακτοι φρουροί, οἱ ἰστάμενοι ἐπὶ τῶν ἐπαλέων τῆς Ὀρθοδοξίας διωκόμεθα, ὡς οἱ χειρότεροι ἐγκληματίαι, περιφρονούμενοι, μισούμενοι, θεωρούμενοι ὡς ἀπόπαιδα τῆς Ἑλληνικῆς Πατρίδος, ἐπὶ τῷ λόγῳ, ὅτι δὲν θέλομεν νὰ παραβιάσωμεν τὴν συνειδήσιν μας καὶ ν' ἀκολουθήσωμεν τὴν καινοτομήσασαν Ἱεραρχίαν.

Εἰπέτε μας, ποῦ ἠκούσθη ἐν εἰκοστῷ αἰῶνι οἱ Ὀρθόδοξοι χριστιανοὶ νὰ θάπτουν τοὺς νεκροὺς των ἄνευ τῆς κεκανονισμένης ἱεροτελεστίας; Εἰς ποῖον μέρος τοῦ Κόσμου οἱ χριστιανοὶ ἀντικρούουν τὰ κλόμπς τῶν ἀστυφυλάκων, ὅταν ἐπιχειρήσουν νὰ ἐκτελέσουν τὰ θρησκευτικὰ των καθήκοντα, διὰ νὰ κοινωνήσουν, νὰ ἐξομολογηθοῦν καὶ νὰ λάβουν τὴν πνευματικὴν τροφὴν των;

Εἶναι καιρὸς, Κύριοι ἀρμόδιοι, νὰ δώσῃτε ἀπάντησιν εἰς τ' ἀγωνιῶδη ἐρωτήματά μας.

Μὴ πιστεύσῃτε ποτὲ, ὅτι θὰ ὑποχωρήσωμεν πρὸ τῆς βίας, διότι τὸ ζήτημά μας εἶναι ζήτημα συνειδήσεως.

Σιεφθῇτε, ὅτι οἱ χρόνοι παρέρχονται, τὰ πρόσωπα φεύγουν αἱ ἰδέαι ὁμως μένουν, καὶ ἰδίᾳ αἱ ἰδέαι ἐκεῖναι, αἵτινες ὡς βάσιν ἔχουν τὴν Ἀλήθειαν, χάριν τῆς ὁποίας ἑκατομμύρια Μαρτύρων ἐθυσίασαν τὴν πολυτιμονζωὴν των, καὶ χάριν τῆς ὁποίας καὶ ἡμεῖς ἀγωνιζόμεθα καὶ θ' ἀγωνισθώμεν μέχρι τελευταίας μας πνοῆς.

Συλλογισθῇτε, οἱ ἅγιοι Μάρτυρες, τοὺς ὁποίους ἀνωτέρω ἀναφέρομεν εἰς τοὺς ὁποίους καὶ ὑμεῖς σήμερον ἀποδίδετε τὸν σεβασμὸν σας, καὶ εἶναι ἡ μνήμη των αἰωνία, καὶ ἡ θυσία των ἀναγνωρίζεται πορὰ πάντων, εἶναι ἐκεῖνοι οἵτινες ἐθυσίασαν τὴν ζωὴν των διὰ τὴν Μεγάλην Ἰδέαν τῆς χριστιανωσύνης, ἐνῷ τῶν διωκτῶν των τὸ μνημόσυνον ἀπώλετο μετ' ἧχου.

Μὴ ζηλώσῃτε ὅθεν καὶ ὑμεῖς τὴν πρόσκαιρον δόξαν τῶν τυράννων ἐκείνων, ἀλλ' ἀντιμετωπίζετε τὰς ἀνακριβείας, τὰς δολίους σὰς σεοβίρει ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν διὰ νὰ συνεχίζεται ὑφ' ὑμῶν ὁ διωγμὸς μας, καὶ χαρίζετε εἰς ἡμᾶς τὴν ποθητὴν ἐλευθερίαν, ἐστὶ δὲ βέβαιοι ὅτι Κύριος ὁ Θεὸς θὰ βραβεύσῃ τὴν χειρονομίαν σας καὶ ἡ Ἱστορία θὰ διακαιώσῃ τὴν πράξιν σας.

Ἀλλέξ. Σταυριανδῆς

Παναγ. Α. Μπενή—Ψάλτης

Ο ΒΙΟΣ ΤΟΥ ΟΣΙΟΥ ΚΥΡΙΛΛΟΥ ΦΙΛΗΡΤΟΥ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Εἰκοστὸν δὲ ἔτος φθάσας, ζεύγνυται γυναικί, οὐ σκοπῶ φιληδονίας, ὡς ὁ λόγος δηλώσων ἔρχεται, ἀλλὰ παιδοποιίας· ὥραϊαν μὲν τῷ σώματι, ὥραιότεραν δὲ τῷ πνεύματι· καὶ γὰρ, ὡς αὐτὸς ἐμοὶ διηγείτο, βοηθὸς ἦν αὐτῷ καὶ συνεργὸς πρὸς τὴν προκειμένην ὁδὸν προθυμότητος καὶ ἰσχυρότατος. Καὶ ἦν ἰδεῖν αὐτοὺς ἐν φρονούντας καὶ ἐν πνέοντας, καὶ ἀλλήλους παραθήγοντας ἐν ταῖς ἐντολαῖς τοῦ Θεοῦ· συλλαβούσης δὲ τῆς γυναικὸς καὶ παῖδα τεξάσης, ἔκτοτε ἤρξατο προσομιλεῖν αὐτῇ ὁ μακάριος, περὶ σωφροσύνης, λέγων: «ὦ γύναι, εἰ καὶ ἡ σωφροσύνη καθολικὴ ἐστὶ πασῶν τῶν ἀρετῶν ἐπάνω μία, ἀλλ' οὐν οὐ δίκαιόν ἐστιν ἡμᾶς, τῶν ἀλόγων ζώων ἀλογωτέρους φανῆναι· ἐκεῖνα μὲν γὰρ, ἀπαξ τοῦ ἐνιαιτοῦ καὶ καιρῷ ὀρισμένῳ, προσομιλοῦσι ταῖς αὐτῶν θηλείαις· ἡμεῖς δὲ οἱ τάχα λογικοί, πῶς τοῦτο συνεχῶς βουλόμεθα καὶ προαιρούμεθα πράττειν διὰ φιληδονίαν ἢ καὶ ἀκολασίαν ἐγὼ καλῶ; Εἰ οὐν οὐ δυνάμεθα κολᾶσαι ἑαυτούς, ὥστε ἀπαξ τοῦ ἐνιαιτοῦ προσομιλεῖν ἡμᾶς, ἔστω δὲς, ἢ τρεῖς, ἢ τετράκις καὶ εἰ καὶ πολὺ ἀπάδει τὸν ἐγκρατῶν ὁ λόγος οὗτος, ἀλλ' οὐν ὡς ἀσθενεστεροὺς ἡμῖν, συγγνωμὴν ἔστω τὸ Θεῖον, καὶ οὐ μετὰ τῶν ἀκολάστον καὶ ἡδυπαθῶν κατακρινεῖ ἐν τῇ ἡμέρᾳ τῆς κρίσεως. Σώφρων γὰρ ἐστίν, οὐχ ὁ τῶν κωλυομένων μὴ ἀπτόμενος, ἀλλ' ὁ τῶν συγχωρομένων φειδόμενος· κρατεῖ ἡδονῆς, οὐχ ὁ ἀπεχόμενος, ἀλλ' ὁ χρώμενος μὲν, μὴ προεκεφρόμενος δέ, ὥσπερ καὶ νηὶς καὶ ἵππου, οὐχ ὁ μὴ χρώμενος, ἀλλ' ὁ μετὰ γων ὅπου καὶ βούλεται. Ἡ σωφροσύνη, βραχύτης ἐστὶν ἐπιθυμιῶν καὶ τάξεις, ἀναιροῦσα μὲν τὰς ἐπεισάκτους καὶ περιττάς, καιρῷ δὲ καὶ κοσμιότητι κοσμοῦσα τὰς ἀναγκαίας. Σωφροσύνη δὲ λέγεται, διὰ τὸ σῶμα φρουρεῖν ἀπὸ ῥύπου· ἡ γὰρ ἡδονή, κυνὶ ἔοικεν, εἰ μὲν διώξης, φεύγει· ἐάν δὲ δῶς, παραμένει σοι. Φεύγε· θλίψει, τὴν τέρψιν, ὡς μὴ τοῖς σοῖς μέλεσι, κατὰ σοῦ βέλεσι χρήσῃται ὁ πονηρός. Φιλήδονος γὰρ, φησὶ, καρδία, εἰρκτὴ καὶ ἄλυσσις τῇ ψυχῇ ἐν καιρῷ ἐξόδου· ἡ δὲ φιλόπονος, θύρα ἐστὶν ἀνεωγμένη, καὶ ὁ ταύτην κατέχων ἐν ταῖς ὀλιγοταις ἡμέραις αὐτοῦ, εἰσελεύσεται καλῶς ἐν τῷδε τῷ βίῳ, καὶ ἐξελεύσεται, καὶ νομὴν ἐν Χριστῷ εὐρήσει ἐν τῷ μέλλοντι αἰῶνι. ἔνθα γὰρ φιλοπονία, φιληδονία ἐξώριται. Διὸ παρακαλῶ σε, μιμοῦ τὰ σεμνὰ τῶν σοφῶν ἡθῆ γύναι. ἔνιοι πόλεων μὲν δεσπόζουσι,

γυναῖξί δὲ δουλεύουσιν. οὐδεὶς δὲ ἐλεύθερος, ἑαυτοῦ μὴ κρατῶν. Ἐγκράτεια ἐστὶ, τὸ κρατεῖν τῆς ἐν τῷ σώματι ἡδονῆς. τὸ μὲ πῦρ, ὁ ἄνεμος· τὸν δὲ ἔρωτα, ἡ συνήθεια ἑκαταῖα· διὸ μὴ θελήσωμεν παραστῆσαι τὰ μέλη ἡμῶν ὅπλα τῇ ἁμαρτίᾳ καὶ ἡδοναίᾳ, ἀλλὰ μᾶλλον, ὥς ἐκ νεκρῶν ζῶντες, ποιήσωμεν τὰ μέλη ἡμῶν ὅπλα δικαιοσύνης καὶ ἁγιασμοῦ· ὅτι ὁ Θεὸς ἅγιός ἐστι, καὶ ἐν ἁγίοις ἐπαναπαύεται· ἅγιός δὲ ἐστίν, ὁ καθαρὸς ἐκ κακίας καὶ ἁμαρτημάτων ἑκσταῖς. Κακὸν οὐδὲν φύεται ἐν ἀνδρὶ θεμέλια θεμένω σοφίας, σωφροσύνης καὶ ἀγνείας· ῥώμη ψυχῆς, σωφροσύνη· αὕτη γὰρ ψυχῆς ἀπαθοῦς, φῶς ἐστίν. Ἐλεύθερον ἀδύνατον· εἶναι τὸν πάθει δουλεύοντα καὶ ὑπὸ παθῶν κρατούμενον· δουλεύειν πάθει, χαλεπώτερον ἢ τυράννοιο. Καὶ τοῦτο δὲ γνωστὸν ἔστω σοι, ὅτι ἀρχὴ τοῦ ἀγωνίσασθαι, τὸ ἀποδύσασθαι· οὐ γὰρ ἡμᾶς δεδοικέναι τὸ ὕψος τῆς ἐγκρατείας, ἀλλὰ μᾶλλον φοβηθῆναι τὸ χάος τῆς ἀκρασίας· ἐγκράτεια δὲ ἐστὶ, χαλινὸς ἄγχων τὴν ἐπὶ τὰ βρώματα, ἡ δόξαν τοῦ ἐπιθυμητικοῦ ὁρμῆς. Ἐγκράτεια αἰσθητὴ ἐστὶ, ἔκκλησις ἀπὸ πασῶν τῶν διὰ σαρκὸς ἐνεργουμένων παραλόγων ὁρέξεων. Ἐγκράτεια δὲ νοητὴ ἐστίν, ἔκκλησις νοῦ ἀπὸ ἡδονῆς νοημάτων ἑμπαθῶν· οὐ κατορθωθήσεται δὲ ἡ πρότερον, μὴ τῆς μελέτης καὶ τῆς τηρήσεως τῆς δευτέρας, ἀχωρίστου τῇ ψυχῇ ὑπαρχούσης. Λέον τοίνυν μὴ δεδοικέναι τὴν ἐγκράτειαν ὥς εἴρηται· οὐδεὶς γὰρ φόβος τῶν στερησεων, τὰ ἀγαθὰ ἀπωθεῖται· οὕτω γὰρ ἂν οὐδὲν τῶν ἀνθρωπίνων συνέστηκεν, εἰ ἐφ' ἑκάστῳ τῶν σπουδαζομένων, τὰς ἀποτυχίας ἐλορίζωμεθα. Παράκειται γὰρ τῇ γεωργίᾳ μὲν ἡ ἀφορία, ταῖς ἐμπορίαις δὲ τὰ ναυάγια, τοῖς γάμοις αἱ κηρεῖαι, καὶ ταῖς παιδοτροφίαις αἱ ἀτεκνώσεις· ἀλλ' ὅμως ἐγχειροῦμεν τοῖς ἔργοις, ταῖς χρηστοτέραις ἐλπίσιν ἐπηρειδόμενοι, τὴν δὲ τῶν ἐλπισθέντων ἐκβασιὴν ἀνατεθέντες τῷ τὰ ἡμέτερα οἰκονομοῦντι Θεῷ. Σὺ δὲ σπουδῇ πολλῇ, τὸν ὀφθαλμὸν ἐκ τοῦ βίου μετανάστησον· καπνὸς γὰρ ἐξ αὐτοῦ θολῶν τὴν ψυχὴν πονηρὸς ἀναδίδεται. Καὶ εἰ βούλει δουλίδων ἐκτὸς ὑπάρχειν, αὕτη ἀπολύθητι δουλείας· ἔση δὲ ἐλεύθερα, ἐὰν ἀπολυθῇς ἐπιθυμίας· ἡδονὴν οὐ πάσαν, ἀλλὰ τὴν ἐπὶ τῷ καλῷ αἰρεῖσθαι δεῖ.

(Ἀκολουθεῖ)

ΧΑΡΑΚΤΗΡΙΣΜΟΙ ΤΟΥ ΠΑΛΑΙΟΗΜΕΡΟΛΟΓΙΤΙΣΜΟΥ ΥΠΟ ΣΥΝΟΔΙΚΗΣ ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΕΩΣ

Εἰς τὴν «Καθημερινήν» τῆς 8—5—1953 ἐδημοσιεύθη μακροσκελεστάτη ἐπίσημος, ὡς χαρακτηρίζεται, ἀνακοίνωσις τῆς Ἱερᾶς Συνόδου ἐπὶ τοῦ Παλαιοημερολογιτικοῦ ζητήματος.

Ἡ Συνοδικὴ αὕτη ἐπίσημος ἀνακοίνωσις, λόγῳ τοῦ ὅτι τὸ ὅλον περιεχόμενον αὐτῆς δὲν δύναται νὰ θεωρηθῇ ὡς παραινετικὸν γράμμα, ἐξ ἐκείνων, τὰ ὁποῖα δικαιούται κατὰ τὸν Νόμον καὶ κατὰ τοὺς Κανόνας νὰ ἐκδίδῃ πρὸς τὸν Λαὸν ἡ Ἱερὰ Σύνοδος πρὸς ἀποφυγὴν θερηκευτικῆς βλάβης, διότι προοιμιάζει μᾶλλον πρὸς τὰς ἀνταλλασσομένας μετα-

ξὺ ἀνταγωνιζομένων ἐπαγγελματικῶν καὶ οἰκονομικῶν ὁργανισμῶν ἀνακοινώσεις, οὐδὲν ἄλλο ἐνδιαφέρον πρὸς τὴν μετὰ προσοχῆς μελέτην παρέχει, εἰμὴ μόνον τοὺς χαρακτηρισμοὺς, οὓς ἀποδίδει εἰς τὸν Παλαιοημερολογισμὸν, τὸν ὁποῖον ἀποκαλεῖ ἐν ἀρχῇ καρκίνωμα καὶ εἰς τὸ τέλος ζιζάνιον.

Οἱ χαρακτηρισμοὶ αὗτοι εἶναι πολὺ ἐνδιαφέροντες καὶ πρέπει νὰ ἐξετασθῇ κατὰ πόσον οὗτοι ἀνταποκρίνονται πρὸς τὰ πράγματα καὶ τὴν ἀλήθειαν· ἢ ἀπλῶς λέγονται διὰ νὰ προξενηθῶσι στιγματαῖαι ἐντυπώσεις καὶ ἄδικοι καταφοραὶ κατὰ τελείως ἀνευθύνων.

Ὡς εἶναι ἱστορικῶς βεβαιωμένον, τὸν Παλαιοημερολογισμὸν ἐδημιούργησε τὸ πρῶτον ἢ κατὰ τὸ ἔτος 1582 γενομένη ὑπὸ τοῦ Ἀρχιεπισκόπου τῆς Λυκίας Ἐκκλησίας Πάπα Γρηγορίου τοῦ ΙΓ' διόρθωσις τοῦ Ἰουλιανοῦ Ἡμερολογίου διὰ τῆς προσθήκης εἰς αὐτὸ δέκα (10) τότε ἡμερῶν, ἣν διόρθωσιν, οἱ μὲν ἀνήκοντες εἰς τὴν Λυκικὴν Ἐκκλησίαν καὶ τὰς παραφύδας αὐτῆς ἀπεδέχθησαν ἀμέσως ἢ μετὰ πάραυτον ἑτῶν, οἱ δὲ ἀνήκοντες εἰς τὴν Ἀνατολικὴν Ὁρθόδοξον Ἐκκλησίαν ἀπέκρουσαν ὡς ἀντορθόδοξον δι' ἀποφάσεων πολλῶν Πανορθόδοξων Συνόδων.

Παλαιοημερολογισμὸν ἐσχάτως ἐδημιούργησε καὶ κατὰ τὸ 1924 γενομένη ὑπὸ τῆς Ἱεραρχίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος ἀποδοχὴ τῆς Γρηγοριανῆς διορθώσεως, τὴν ὁποῖαν ἀπέκρουσαν καὶ ἐξακολουθῶσι νὰ ἀποκρούωσιν οὐ μόνον αἱ ἐκατοντάδες ἐκτομμυρίων Ὁρθόδοξων χριστιανῶν, μεταξὺ τῶν ὁποίων εἶναι καὶ οἱ ἀνήκοντες εἰς τὸ Πατριαρχεῖον Ἱεροσολύμων, ἀλλὰ καὶ πολλαὶ ἐκατοντάδες χιλιάδων Ἑλλήνων, οἵτινες ἐπιθυμοῦσι νὰ παραμένωσι πιστῶς προσηλωμένοι εἰς τὰς προαιωνίους πατροπαράδοτους Ἐκκλησιαστικὰς Παραδόσεις, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τοὺς ἐκδῶσαντας τὴν ἀνωτέραν ἐπίσημον ἀνακοίνωσιν Συνοδικοὺς Ἱεράρχας, οἵτινες, ἐνῷ καὶ αὐτοὶ μέχρι τοῦ 1924 ἀνήκον εἰς τὸν Παλαιοημερολογισμὸν, ἀπὸ τοῦ 1924 ἀπεσχίσθησαν ἀπ' αὐτοῦ καὶ προσεχώρησαν εἰς τὸν Νεοημερολογισμὸν, κατασιάντες οὕτω καὶ οὕτοι νεώτεροι Νεοημερολογίται.

Οἱ νεώτεροι οὗτοι νεοημερολογίται Συνοδικοί, Ἀρχιερεῖς ἀπακαλοῦσιν ἤδη διὰ τῆς ὑπ' αὐτῶν ἐκδοθείσης Συνοδικῆς ταύτης ἐπισήμου ἀνακοινώσεως τὸν τὸν Παλαιοημερολογισμὸν, καρκίνωμα καὶ ζιζάνιον, χωρὶς ὁμως νὰ καθορίζωσι, ποῖος παλαιοημερολογισμὸς εἶναι καρκίνωμα ἢ ζιζάνιον, ὃ ἀπὸ τοῦ 1582 δημιουργηθεῖς; ἢ ὃ ἀπὸ τοῦ 1924 τοιοῦτος; Διότι, ἂν μὲν εἶναι καρκίνωμα καὶ ζιζάνιον ὃ πρὸ τοῦ 1924 Παλαιοημερολογισμὸς, τότε πρέπει νὰ ὁμολογήσωμεν ὅτι καὶ οἱ ἴδιοι ἀπετέλουν μέρος τοῦ καρκινώματος καὶ τοῦ ζιζανίου τούτου, ἐφ' ὅσον καὶ οὗτοι ἀνήκον τότε εἰς τὸν Παλαιοημερολογισμὸν. Ἄν δὲ εἶναι καρκίνωμα καὶ ζιζάνιον ὃ καὶ μετὰ τὸ 1924 συνεχιζόμενος Παλαιοημερολογισμὸς, τότε πάλιν πρέπει νὰ ὁμολογήσωσιν ὅτι ἐκ πλάνης μέχρι τοῦ 1924 ἀνήκον εἰς τὸν Παλαιοημερολογισμὸν καὶ ἀνανήψαντες ἀπεσχίσθησαν ἀπ' αὐτοῦ.

Ἀλλὰ καρκίνωμα καὶ ζιζάνιον δὲν δύναται νὰ

